

Den langvarige sociale isolation gør noget ved vores sind, - vi får mindre tolerance og overbærenhed. Tyndhudet er der også nogen der kalder det. For mange år siden arbejdede jeg et sted hvor vi ikke så solen i 4-5 måneder om året, - og den periode kaldte vi for "Kvitterperioden" - det navn kom fordi rigtig mange valgte at sige op i netop den periode. Alt blev lidt for surt. Vi er på mange parametre lidt i samme situation med Corona situationen. Der skal ikke så meget til før man får en "sviner mail" eller en klage. På grund af de mange nye hjemmearbejdspladser bliver der nu kommunikeret meget mere på mail end godt er. Desværre er det ofte ikke muligt lige at tage et face til face møde for at snakke ud, - så vi må nok indstille os på at vi skal øves os i at løse disse konflikter på mail. Det er desværre bare rigtigt svært at gøre netop det, for man kan jo ikke se kropssprog eller høre tonefald. Mails er ikke egnet til den slags. Svaret er telefon eller møde med billede og lyd. Husk også at fordi vi har hjemmearbejdsplads betyder det ikke at vi hele tiden, og i weekenden, skal forvente svar på mails.

Mange har nu fået så stor erfaring med nye mødeformer, at rigtig mange faktisk har fået installeret et eller flere af de programmer der gør en sådan samtaler med billede og lyd mulig. Men selv i dette medie SKAL vi til at være mere lyttende og tolerante, ellers får vi alt for mange dumme personkonflikter.

Det er når vi hjælper andre at vores lederevner og menneskesyn skal træde frem.

Medaljen har jo også en bagside, og jo længere krisen varer, jo mere tydelig ved en sådan bagside træde frem. De sociale relationer, som især er afgørende i netværk er fraværende, og dermed er de relationer der skabes ikke så stærke. Det er en gammel sandhed, og de relationer der skabes i en bar, over en øl efter en konference, ofte er mere værdifulde end selve konferencen. Så vi kommer til at mangle de sociale relationer i lang tid fremover.

Hvor længe bliver Covid-19 en undskyldning i tiden fremover?

Når vi rammes af en sådan eksistentiel krise som Covid-19, kommer man, uanset om man vil det eller ej, til at reflektere lidt dybere over det man har gang i. Nogle personer falder helt sammen og bliver handlingslammet, og andre reorganisere sig hurtigt. Nogle starter endog op som selvstændige i en sådan situation. Nogle lukker sine private ambitioner ned og tager ansættelse i et fast job, andre finder på nye markeder. Ingen skal bagatellisere krisens alvor, men det er overraskende hvor forskelligt man tager en sådan krise.

Hvad bruger din refleksion til? Skal vi fortsætte som vi altid har gjort?

Publicer